Súd:	Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka:	B1-11Csp/83/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6120340257
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martina Líšková
ECLI:	ECLI:SK:MSBA4:2025:6120340257.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV, sudkyňou JUDr. Martinou Líškovou, v spore žalobcu: A. B., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX D. E., zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o. so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o. so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 518,60 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 518,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 518,60 eur od 20.07.2020 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 20.07.2020, doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 22.07.2020, podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na ktorom sa spor viedol pod sp. zn. 25Up/1326/2020, postúpenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 17.09.2020, na ktorom sa spor viedol pod sp. zn. 11Csp/83/2020 (od 01.06.2023 Mestský súd Bratislava IV, na ktorom sa spor vedie pod sp. zn. B1-11Csp/83/2020) podľa § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 518,60 eur titulom vydania primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 250/2007 Z. z.") spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 518,60 eur od 20.07.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil odkazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 a tým, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom došlo k uzatvoreniu štyroch zmlúv o spotrebiteľskom úvere (Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500024115 zo dňa 22.04.2013, Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500012302 zo dňa 30.05.2012, Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500012301 zo dňa 30.05.2012 a Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500016003 zo dňa 02.10.2012), ktoré z dôvodu chýbajúcich obligatórnych náležitostí boli postihnuté sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorá skutočnosť mala za následok to, že žalobca ako spotrebiteľ bol povinný veriteľovi uhradiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky na podklade týchto zmlúv (t. j. iba istiny poskytnutých úverov). Vzhľadom na to, že žalobca na predmetné zmluvy veriteľovi uhradil finančné prostriedky

značne prevyšujúce poskytnuté plnenie zo strany veriteľa, na ktoré veriteľ nemal právny nárok, na strane veriteľa došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorého vydania sa žalobca domáhal v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 19C/382/2015. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/382/2015-121 zo dňa 04.08.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.07.2018, a ktorým došlo zo strany súdu k právoplatnému uloženiu povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.593,01 eur spolu s príslušenstvom, a to z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetnom rozhodnutí. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené aj rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/161/2017-152 zo dňa 07.06.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.07.2018. Vzhľadom na tieto skutočnosti a na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha. Sumu žalobou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 518,60 eur, predstavujúcu 20% z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia, považoval žalobca za nanajvýš primeranú vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva, a na ktorom bol žalobca úspešný. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný do dňa podania žaloby, ani napriek výzve žalobcu, primerané finančné zadosťučinenie žalobcovi nezaplatil, uplatňuje si žalobca, okrem zaplatenia dlžnej sumy, aj zákonný úrok z omeškania zo sumy 518,60 eur o 5 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky dňa 20.07.2020 (nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie dlžnej sumy na základe predžalobnej výzvy) bola 0,00%.

2. Okresný súd Banská Bystrica, v rámci upomínacieho konania, žalobe (návrhu na vydanie platobného rozkazu) vyhovel vydaním Platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 25Up/1326/2020 zo dňa 30.07.2020, proti ktorému podal žalovaný včas odpor s vecným odôvodnením. Žiadajúc platobný rozkaz zrušiť a podanú žalobu v celom rozsahu zamietnuť, žalovaný v odpore namietal, že podaná žaloba neobsahuje žiadnu skutočnosť, ktorou by suma 518,60 eur bola odôvodnená s dôvetkom, že odôvodnenie "výpočtu" žalovanej sumy totiž nepreukazuje, prečo práve suma 518,60 eur by mala vyť primeraná, hoci žalobca argumentuje len "primeranosťou" určenia žalovaného nároku ako dôvodom na jej vyčíslenie. Ďalej žalovaný dôvodil, že z podstaty finančného zadosťučinenia vyplýva, že ide o satisfakciu za imateriálnu ujmu. Žiadnu inú funkciu mu právna úprava nepriznáva. Všeobecne teda primerané finančné zadosťučinenie znamená odčinenie nemajetkovej ujmy (buď v peniazoch, alebo aj nepeňažnou formou). Vyznačuje sa tým, že má osobný charakter, t. j. viaže sa na osobu, ktorá takúto ujmu utrpela. Do 09.06.2013 právna úprava umožnila priznanie finančného zadosťučinenia v prípade, ak porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov bolo spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. V súvislosti s obsahom podanej žaloby to znemená, že žalobca bol povinný tvrdiť a preukázať, že táto podmienka je splnená v prípade zmluvného vzťahu uzavretého dňa 02.10.2012, 30.05.2012 a 22.04.2013. Žalobca uvádza v podanej žalobe len tvrdenie, že sumu 518,60 eur považuje za primeranú. Podľa žalovaného takéto vymedzenie odporuje finančnému zadosťučineniu ako satisfakcii v zmysle hore uvedeného, keďže žalobca nevymedzuje, za čo konkrétne by sa satisfakcia mala priznať. Zo žaloby nevyplývajú ani skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, či je splnená podmienka primeranosti, pričom primeranosť je vlastnosť, ktorý vyžaduje adekvátnosť ku konkrétnym okolnostiam, v súvislosti s ktorými sa satisfakcia má poskytnúť. Žalobca v podanej žalobe ale neuvádza, v čom by prvok primeranosti mal byť splnený, hoci okolnosti preukazujúce primeranosť požiadavky musí preukázať on. Žalovaný tiež tvrdil, že oprávnenosť požiadavky žalobcu spochybňuje časový aspekt jej uplatňovania dôvodiac, že žaloba bola na súd podaná nie skôr ako 20.07.2020 (dátum uvedený v žalobe), pričom odkazuje na rozsudok zo dňa 04.08.2016, právoplatný dňa 20.07.2018. Ak platí, že primerané finančné zadosťučinenie predstavuje satisfakciu imateriálnej ujmy, potom je nuté zohľadniť aj dobu, po uplynutí ktorej sa k uplatneniu požiadavky na zaplatenie tejto satisfakcie pristupuje. Podľa žalovaného je význam satisfakcie ako určitého odčinenia predsa rozdielny aj z toho pohľadu, či sa uplatňuje aktuálne v dobe neoprávneného zásahu, alebo s výrazným časovým odstupom. Aj tento fakt, podľa žalovaného, spochybňuje žalobnú požiadavku čo do základu i výšky. Žalovaný poukázal na to, že ani v rámci konania sp. zn. 19C/382/2015 netvrdil žiadne osobitné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali

priznanie zadosťučinenia. Žalovaný namietol neprimeranosť žalovaného nároku aj z toho dôvodu, že v čase uzatvárania jednotlivých zmlúv nebol ani špecificky (individuálne) a ani všeobecne známy záver, akú sa prezentuje v rozsudku sp. zn. 19C/382/2015. V rámci jednotlivých kontrolných činností nebol voči žalovanému vyvodený žiadny záver o porušení predpisov na ochranu spotrebiteľa. Čiastkové závery, z ktorých vychádza rozsudok sp. zn. 19C/382/2015, ako napríklad o dojednávaní RPMN je minimálne relativizované do tej miery, kedy ani súdna prax nezastáva konštantný názor (napríklad Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/106/2016, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 25Co/2/2019). Žalovaný namietol uplatňovanie úroku z omeškania dôvodiac, že do žiadneho omeškania sa nedostal. Omeškanie by mohlo vzniknúť až okamihom nesplnenia rozsudkom uloženej povinnosti.

3. Vo Vyjadrení žalobcu k odporu žalovaného (replike) a návrhu na pokračovanie v konaní zo dňa 07.09.2020 zotrval žalobca na podanej žalobe. Nesúhlasiac s argumentáciou žalovaného v podanom odpore proti platobnému rozkazu ju označil za zavádzajúcu a nezohľadňujúcu aktuálnu právnu úpravu ani rozhodovaciu prax v konaniach o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Oponujúc tvrdeniam žalovaného v odpore, že z podanej žaloby nie je možné zistiť jedinú skutočnosť, ktorou by žalobu alebo žalovanú sumu odôvodnil, zdôraznil, že tieto skutočnosti jasne vyplývajú z podanej žaloby, ale najmä z príloh k žalobe, predovšetkým z právoplatného Rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/382/2015-121 zo dňa 04.08.2016 potvrdeného Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/161/2012-152 zo dňa 07.06.2018, ktorými boli jasne a zreteľne súdom deklarované porušenia práv spotrebiteľa nesprávnym postupom žalovaného priamo v kontraktačnom procese. Žalobca v replike zaujal stanoviská k jednotlivým argumentom žalovaného. Tvrdenie žalovaného v odpore: "Žalovaný v prvom rade namieta, že podaná žaloba neobsahuje žiadnu skutočnosť, ktorou by suma 518,60 Eur bola odôvodnená... Do 09.06.2013 právna úprava umožnila finančné zadosťučinenie v prípade, ak porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov bolo spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu." poprel tvrdeniami, že na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. účinného do 10.06.2013 sa vyžadoval vznik a preukázanie ujmy, a podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. účinného od 10.06.2013 už nie je potrebné preukazovať ujmu ako podstatnú náležitosť a na vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotné úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde (ujma ako podstatná náležitosť predmetného nároku zo zákona vypadla). Podľa žalobcu citovaným tvrdením chce žalovaný celkom mätúco navodiť dojem, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. sa má aplikovať podľa času, kedy došlo k vzniku zmluvného vzťahu medzi ním a spotrebiteľom. Toto tvrdenie žalovaného označil za zavádzajúce, nakoľko s predpokladom vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie je spojená jedna zásadná podmienka, a síce úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa na súde, až týmto momentom vzniká spotrebiteľovi právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, a preto sa jeho posúdenie viaže na moment právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým boli deklarované porušenia jeho práv. Žalovaný preto neaplikuje na prejednávaný prípad správnu časovú verziu citovaného ustanovenia, a to vzhľadom na to, že za úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa možno považovať až dátum nadobudnutia právoplatnosti Rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 19C/382/2015-121 zo dňa 04.08.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.07.2018 vo výroku, ktorým hovorí o priznaní nároku z bezdôvodného obohatenia. Na prejednávaný prípad je tak celkom logicky nutné aplikovať ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. s účinnosťou k dátumu právoplatnosti tohto rozhodnutia, a teda časovou verziou predpisu, ktorá už pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie nevyžaduje preukázanie vzniku ujmy, či preukázanie spôsobilosti daného porušenia takúto ujmu spotrebiteľovi privodiť. K požiadavke primeranosti žalobca dôvodil, že jediným kritériom posúdenia výšky finančného zadosťučinenia je primeranosť k porušeniu práv spotrebiteľa. Napriek tomu, že žalobca vymedzil už v žalobe celom logicky a odôvodnene, od čoho odvodzuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia, a to aj s prihliadnutím na to, že si uplatňuje iba 20% z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia, nakoľko sa žalobcovi uvedená suma primeraného finančného zadosťučinenia k vzniknutým porušeniam práv spotrebiteľa zdá ako primeraná. Žalobca poukázal na to, že v obdobných prípadoch súdy priznávali spotrebiteľom sumy primeraného finančného zadosťučinenia až do výšky 100% z úspešne vymoženej výšky bezdôvodného obohatenia. Žalobca si podanou žalobou uplatňuje sumu 518,60 eur, ktorá predstavuje iba 20% z priznanej výšky bezdôvodného obohatenia. Podľa žalobcu navodzuje žalovaný dojem o nutnosti vzniku ujmy (ako podmienky vzniku nároku primeraného finančného zadosťučinenia) a potrebe vysvetlenia "za čo konkrétne sa primerané finančné zadosťučinenie ako satisfakcia má priznať". Žalobca k uvedenému uviedol, že primerané finančné zadosťučinenie sa má priznať za "úspešné uplatnenie práva na súde". Ak by zákon vyžadoval iné podmienky vzniku nároku, tak by ich súd skúmal. Avšak jedinou podmienkou

je úspešné uplatnenie práva na súde, ktorú žalobca preukázal. Aj napriek uvedenému a "nepotrebe" vzniku ujmy na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie žalobca uviedol, že ujma žalobcovi vznikla. Okrem toto považoval žalobca za nutné skonštatovať, že primeranosť, ako definičný znak určenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia, nie je nikde v zákone presne definovaná, preto sa nedá špecifikovať, či jednotne vyčísliť tak, ako si to predstavuje žalovaný, ale v konečnom dôsledku závisí na posúdení samotného súdu. Napriek tomu, že na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie sa nevyžaduje preukázanie vzniku ujmy, žalobca k ujme tvrdil, že ako spotrebiteľ utrpel ujmu minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou nezákonným postupom veriteľa, ktorý mu predkladal zmluvy o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom, zneužíval svoje silnejšie postavenie, a jedinou obranou žalobcu potom bolo obrátiť sa s ochranou priamo na súd za účelom ochrany svojich majetkových pomerov. Celý tento zdĺhavý a náročný postup, trvajúci roky, bol pre žalobcu ako spotrebiteľa nesmiernou psychickou záťažou, ktorá napriek tomu, že ujma nie je v súčasnej právnej úprave jedným z definičných znakov práva na primerané finančné zadosťučinenie, iba umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobcu. Zároveň žaloba poukázal na to, že primeranosť finančného zadosťučinenia a posúdenie jej výšky je dané práve do kompetencie súdu, kde v obdobných prípadoch súdu priznávali neraz podstatne vyššiu sumu. Z uvedeného dôvodu trval žalobca na tom, že suma vo výške 518,60 eur je vo vzťahu k porušeniu práv spotrebiteľa, dlhotrvajúceho procesu hájenia práv, ekonomickej a majetkovej neistote v dôsledku predchádzajúcich konaní, primeraná. Argumentáciu žalovaného v odpore: "Tvrdíme, že oprávnenosť požiadavky žalobcu spochybňuje časový aspekt jej uplatňovania ..." vyhodnotil žalobca ako nemajúcu oporu v žiadnej právnej norme a neumožňujúcu oprieť ju ani o žiaden relevantný právny výklad s dôvetkom, že aj preto žalovaný žiaden výklad k uvedenej obrane nepodáva. Za absolútny výmysel žalovaného označil žalobca tvrdenie žalovaného, že výška pohľadávky (istiny) sa v čase mení, čo, podľa žalobcu, nemá oporu ani analógiu v ničom. Tvrdenie, že "význam satisfakcie ako určitého odčinenia presa je rozdielny aj z toho pohľadu, či sa uplatňuje aktuálne v dobe neoprávneného zásahu, alebo s výrazným časovým odstupom" neoprel žalovaný o žiadnu právnu normu a už vôbec nie o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Podľa žalobcu je toto tvrdenie tvrdením ad absurdum, nakoľko takýto výklad sa neuplatňuje pri žiadnom nároku tohto alebo obdobného typu. Za nezakladajúce sa na pravde vyhodnotil žaloba tvrdenie žalovaného: "Žalovaný tiež poukazuje na to, že ani v rámci konania sp. zn. 9C/382/2015 netvrdil žiadne osobitné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia." Nakoľko vzhľadom na podmienku úspešného uplatnenia porušenia práva na súde pre vznik nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, žalobca nebol povinný v konaní pred súdom, ktorého predmetom bolo vydanie bezdôvodného obohatenia osobitne deklarovať možnosť vzniku primeraného finančného zadosťučinenia, práve naopak, v danom konaní preukazoval porušenie svojich práv domáhal sa ochrany zo strany súdu, ktorá mu napokon bola zabezpečená tým, že súd deklaroval porušenie práv spotrebiteľa a bezdôvodné obohatenie mu priznal. Predmetom pôvodného konania nebola predsa otázka primeraného finančného zadosťučinenia, ale posúdenie vzniku bezdôvodného obohatenia. Až momentom právoplatného rozhodnutia súdu vznikol spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého podstatu možno odvodiť od predchádzajúceho konania, a to bez ohľadu na to, či spotrebiteľ uvádzal v predchádzajúcom konaní akési žalovaným uvádzané "osobitné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia" - opätovne žalobca skonštatoval, že toto tvrdenie žalovaného nemá oporu v žiadnom právnom predpise a ani v rozhodovacej praxi. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/382/2015-121 zo dňa 04.08.2016 deklarovalo porušenie žalobcovho práva žalovaným a v merite veci rozhodlo o jeho ochrane spôsobom vyplývajúcim z právnych noriem, najmä z ustanovení § 4, § 9 a § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a z ustanovení § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Až predmetným rozsudkom bola žalobcovi poskytnutá ochrana pred nesprávnym postupom žalovaného, ktorý mal pôvod už v samotnom počiatku zmluvného vzťahu. V pôvodnom konaní bolo jasne a zreteľne súdom deklarované poručenie práv žalobcu ako spotrebiteľa, a preto súd jeho žalobe vyhovel. Žalobca aktívne konal, nakoľko sa žalovaný snažil vymôcť od spotrebiteľa plnenie, ktoré mu podľa spotrebiteľského práva nepatrilo, čo viedlo k vzniku súdneho konania, v ktorom bolo porušenie spotrebiteľského práva deklarované. Žalovaný mohol vzniku súdneho sporu zabrániť (a porušovanie práva nedokonať) napr. snahou o uzatvorenie zmieru, mimosúdne a pod., čím by k vzniku podmienky "úspešného uplatnenia práva" na súde nedošlo, pričom tak po celý čas konania neurobil. Celú obranu žalovaného považoval žalobca za zovšeobecnenú, bezpredmetnú s niekoľkokrát opakovanými názormi žalovaného predstavujúcimi skôr len akýsi názor - pocit nesúhlasu s pre neho prísnou právnou normou. Podľa žalobcu žiadne z tvrdení žalovaného nekorešponduje s danou konkrétnou platnou právnou normou (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.), o ktorú žalobca opiera svoj nárok, ako ani s rozhodovacou praxou súdov v obdobných veciach, a to aj vo vzťahu k

samotnému žalovanému. Vzhľadom na uvedené žalobca konštatoval, že zo stany spotrebiteľa právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok na priznanie žalobou požadovaného nároku zo strany súdu v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý sú: 1. žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa - bolo jasne preukázané, že žalobca v predmetnom prípade toto postavenie má, ako to konštatoval aj Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní sp. zn. 19C/382/2015, 2. zo strany porušovateľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákon o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, 3. spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde, 4. právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Túto svoju argumentáciu podporil žalobca odkazom na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 a na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky. Na margo námietky žalovaného vo vzťahu k žalobcom uplatnenému úroku z omeškania: "Žalovaný namieta uplatňovanie úroku z omeškania, pretože do žiadneho omeškania sa nedostal. Omeškanie by mohlo vzniknúť až okamihom nesplnenia rozsudkom uloženej povinnosti." argumentoval žalobca odkazom na ustanovenia § 517 ods. 1 a 2 a § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a na to, že dňa 14.07.2020 adresoval žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovanému predžalobnú výzvu, v ktorej ho vyzval na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Túto výzvu žalobca adresoval žalovanému na oficiálny emailovný kontakt žalovaného, pričom táto mu bola preukázateľne doručená aj tým, že na túto výzvu reagoval podaním zo dňa 16.07.2020. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný do dňa podania žaloby ani napriek výzve žalobcu dlžnú sumu žalobcovi nevyplatil, uplatňuje si žalobca, okrem zaplatenia dlžnej sumy, aj zákonný úrok z omeškania zo sumy 518,60 eur (výška primeraného finančného zadosťučinenia) o 5 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky dňa 20.07.2020 (nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie dlžnej sumy na základe predžalobnej výzvy) bola 0,00%. Ak došlo k omeškaniu v záväzkových vzťahoch, ktoré vznikli po 01.02.2013 (teda, ak došlo k deklarovaniu o porušení práva rozhodnutím súdu po 01.02.2013), platí úroková sadzba vo výške 5,00% + základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky z dlžnej sumy ročne počas celej doby omeškania. Na základe uvedeného si preto žalobca uplatňuje zo sumy primeraného finančného zadosťučinenia na základe rozhodnutia súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť po 01.02.2013, zákonný úrok z omeškania o 5 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvého dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

4. K replike žalobcu už žalovaný dupliku nepodal.

5. Podľa Čl. 12 Základných princípov CSP, na prejednanie veci sa nariaďuje ústne pojednávanie, ak zákon neustanovuje inak.

6. Súd vo veci rozhodol na pojednávaní konanom dňa 04.09.2025 v neprítomnosti advokáta žalobcu a advokáta žalovaného. Nedostavil sa riadne a včas predvolaný advokát žalobcu, ktorý má doručenie predvolania riadne vykázané na č. l. 96 (predvolanie prevzal dňa 05.05.2025), ktorý svoju neúčasť a neúčasť žalobcu ospravedlnil v podaní zo dňa 03.09.2025 nazvanom "Ospravedlnenie neúčasti žalobcu a jej právneho zástupcu na pojednávaní nariadenom na deň 04.09.2025 o 08:30 hod." z dôvodu hospodárnosti konania. V plnom rozsahu zotrval na doterajších podaniach a návrhoch. Súhlasil s konaním v ich neprítomnosti, pričom žalobca si v prípade úspechu uplatňuje náhradu trov konania. Nedostavil sa ani riadne a včas predvolaný advokát žalovaného, ktorý má doručenie predvolania riadne vykázané na č. l. 96 (predvolanie prevzal dňa 05.05.2025), ktorý svoju neúčasť a neúčasť žalovaného ospravedlnil v podaní zo dňa 19.08.2025 nazvanom "Oznámenie v spore medzi žalobcom A. B. proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o. o zaplatenie 518,60 EUR s príslušenstvom" z dôvodu hospodárnosti a nezvyšovania hotových výdavkov poukazujúc na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/217/2021 z 15.12.2022. Súhlasil s prejednaním, s vykonaním pojednávania a rozhodnutím vo veci v neprítomnosti žalovaného a advokáta žalovaného. Na základe vyjadrení žalovaného v tomto konaní navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Po konštatovaní, že na pojednávanie nebol predvolaný žalobca ani žalovaný, ale ich advokáti, ktorí svoju neúčasť ospravedlnili, súd pojednával v neprítomnosti advokáta žalobcu a advokáta žalovaného podľa § 180 CSP.

7. Súd vykonal dokazovanie listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu: žaloba a prílohy k žalobe: Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/382/2015-121 zo dňa 04.08.2016, právoplatný dňa 20.07.2018 v I. a III. výrokoch v spojení s potvrdzujúcim Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/161/2017-152 zo dňa 07.06.2018, právoplatným dňa 20.07.2018; Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/161/2017-152 zo dňa 07.06.2018, právoplatný dňa 20.07.2018, ktorým odvolací súd potvrdil ako vecne správny Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/382/2015-121 zo dňa 04.08.2016 v jeho I. a III. výrokoch; Predžalobná výzva na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 14.07.2020; E-mail adresovaný žalovanému dňa 14.07.2020 s predmetom a prílohou: Predžalobná výzva na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 14.07.2020; Výzva na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia - odpoveď zo dňa 16.07.2020; odpor žalovaného proti platobnému rozkazu, vyjadrenie žalobcu k odporu žalovaného proti platobnému rozkazu (replika); z ktorých zistil nasledovný skutkový a právny stav:

8. Nespornými skutkovými tvrdeniami medzi stranami sporu sú tvrdenia o tom, že Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/382/2015-121 zo dňa 04.08.2016, právoplatným dňa 20.07.2018 v I. a III. výrokoch (ďalej len "rozsudok súdu prvej inštancie") v spojení s potvrdzujúcim Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/161/2017-152 zo dňa 07.06.2018, právoplatným dňa 20.07.2018, bola žalovanému v I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie uložená povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.593,01 eur s príslušenstvom z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetných rozsudkoch, t. j. nesporným skutkovým tvrdením medzi stranami sporu je tvrdenie, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi.

9. Sporným skutkovým tvrdením medzi stranami sporu zostáva to, či žalobca ako spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadosťučinenie v sume 518,60 eur (predstavujúce 20% z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia 2.593,01 eur) s príslušenstvom (úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 518,60 eur od 20.07.2020 do zaplatenia) od žalovaného ako toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi zodpovedá, pričom žalobca tvrdí, že má, a žalovaný toto tvrdenie popiera tvrdením, že nemá, a v prípade, ak by mal, namieta výšku požadovaného primeraného zadosťučinenia a neuznáva nárok na úrok z omeškania.

10. Žalobcova argumentácia v prospech žaloby je opísaná v bodoch 1. a 3. odôvodnenia rozsudku, na ktorú súd na tomto mieste v podrobnostiach odkazuje.

11. Obrana žalovaného je opísaná v bode 2. odôvodnenia rozsudku, na ktorú súd na tomto mieste v podrobnostiach odkazuje.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 250/2007 Z. z"), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Citované ustanovenie § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúcich zo zákona č.

250/2007 Z. z. a osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za toto porušenie zodpovedá.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozhodujúc ako súd dovolací, v Uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 sa v rámci podaného dovolania (poznámka: dovolaním napadnuté odvolacie rozhodnutie je zo dňa 15.07.2020) zaoberal (aj) právnou otázkou, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Vo svojich nosných záveroch v tejto súvislosti uviedol: "Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými zákonmi zodpovedá. Citované ustanovenia má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje, je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami sporu spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia ... Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje ... Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy."

15. Na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/389/2015 a sp. zn. 6Cdo/127/2017, nadviazalo temporálne neskoršie Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2022 pod č. 48, a ktorého práva veta znie: "Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu."

16. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/389/2015, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2022 pod č. 48, možno jednoznačne považovať za ustálenú súdnu prax. Podľa tejto ustálenej súdnej praxe je jedinou

podmienkou pre priznanie finančného zadosťučinenia úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi. Táto podmienka je splnená, ak súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti [v danom prípade nárok z bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti štyroch zmlúv o spotrebiteľskom úvere (1. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500024115 zo dňa 22.04.2013, 2. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500012302 zo dňa 30.05.2012, 3. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500012301 zo dňa 30.05.2012 a 4. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500016003 zo dňa 02.10.2012)]. Žiadna iná podmienka nemusí existovať. Pri uplatňovaní tohto nároku má spotrebiteľ uľahčenú dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany, pričom preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. V prípade rozsahu finančného zadosťučinenia nie sú stanovené žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Rozhodujúcim kritériom je primeranosť požadovaného finančného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. V prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., zákon nevyžaduje, aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy. V kontexte týchto rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto neobstojí obrana žalovaného, prezentovaná v odpore proti platobnému rozkazu (opísaná v bode 2. odôvodnenia rozsudku), a súd, v zhode s názorom žalobcu, obsiahnutým vo Vyjadrení žalobcu k odporu žalovaného (replike) a návrhu na pokračovanie v konaní zo dňa 07.09.2020 (opísaným v bode 3. odôvodnenia rozsudku), pokladá argumentáciu žalovaného v podanom odpore proti platobnému rozkazu za zavádzajúcu a nezohľadňujúcu ustálenú súdnu prax v sporoch o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z.

17. Interpretáciou § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. v nadväznosti na Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/389/2015, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2022 pod č. 48, možno dospieť k záveru, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky a pod. Podmienka úspešného uplatnenia práva na súde je v danom prípade splnená právoplatným Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/382/2015-121 zo dňa 04.08.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť v I. a III. výrokoch dňa 20.07.2018 v spojení s potvrdzujúcim Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/161/2017-152 zo dňa 07.06.2018, právoplatným dňa 20.07.2018; v ktorého I. výroku súd priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške vo výške 2.593,01 eur s príslušenstvom. Vznik ujmy v sporoch o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať, nakoľko na vznik tohto práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti, čo je v danom prípade naplnené a potvrdené právoplatným Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/382/2015-121 zo dňa 04.08.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť v I. a III. výrokoch dňa 20.07.2018 v spojení s potvrdzujúcim Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/161/2017-152 zo dňa 07.06.2018, právoplatným dňa 20.07.2018. Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z., je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.

18. V prejednávanej veci je z obsahu spisu zrejmé, a nie je to ani medzi stranami sporné, že žalobca, ako spotrebiteľ, na súde (v spore vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 19C/382/2015, ktorý Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/382/2015-121 zo dňa 04.08.2016, právoplatným v I. a III. výrokoch dňa 20.07.2018 v spojení s potvrdzujúcim Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/161/2017-152 zo dňa 07.06.2018, právoplatným dňa 20.07.2018; uložil v I. výroku povinnosť žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.593,01 eur s príslušenstvom z dôvodov, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo

na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetných rozhodnutiach) úspešne uplatnil porušenie svojich práv ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi, keď jeho žalobe súd vo vzťahu k tomuto nároku vyhovel. Žalobca tak splnil predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 veta tretia vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby žalobca preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy.

19. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu, čo však neznamená svojvôľu pri jej určovaní, pretože pri jej stanovení je nutné zohľadniť rôzne kritériá, a to intenzitu zásahu do spotrebiteľských práv, časové trvanie závadného konania dodávateľa, jeho satisfakčnú, sankčnú a preventívnu funkciu. Žalovaný (dodávateľ) si vo vzťahu k žalobcovi (spotrebiteľovi) uplatňoval finančné plnenie, na ktoré nemal nárok (bezdôvodné obohatenie), čím u žalobcu vyvolal stav právnej neistoty, ktorý musel žalobca riešiť podaním žaloby.

20. Na margo primeranosti požadovaného finančného zadosťučinenia, ako rozhodujúceho kritéria pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z., pričom jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu, súd uvádza, že sumu žalobcom požadovanú ako primerané finančné zadosťučinenie vo výške 518,60 eur považuje za zodpovedajúcu stavu, kedy zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už pri vzniku zmluvných vzťahov založených medzi žalovaným ako veriteľom (dodávateľom), a žalobcom ako dlžníkom (spotrebiteľom), štyrmi zmluvami o spotrebiteľskom úvere (1. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500024115 zo dňa 22.04.2013, 2. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500012302 zo dňa 30.05.2012, 3. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500012301 zo dňa 30.05.2012 a 4. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500016003 zo dňa 02.10.2012), ktoré vyústilo do súdnych konaní na Okresnom súde Žiar nad Hronom, ako súde prvej inštancie, a následne na Krajskom súde v Banskej Bystrici, ako odvolacom súde, počas ktorých (až do ich právoplatného skončenia dňa 20.07.2018) žalobca ako spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva a bol v ich obhajovaní úspešný. V tomto smere sa súd stotožnil s dôvodmi primeranosti výšky požadovaného finančného zadosťučinenia prezentovanými žalobcom v žalobe, na ktorých zotrval vo Vyjadrení žalobcu k odporu žalovaného (replike) a návrhu na pokračovanie v konaní zo dňa 07.09.2020, považujúc za neopodstatnené tvrdenia žalovaného obsiahnuté v odpore proti platobnému rozkazu o tom, že žalobca ničím neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, ktoré nepovažoval za primerané. Súd má za to, že finančné zadosťučinenie priznané žalobcovi v sume 518,60 eur, ktorá činí 20% zo sumy bezdôvodného obohatenia 2.593,01 eur priznanej žalobcovi v I. výroku Rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/382/2015-121 zo dňa 04.08.2016, právoplatným v I. a III. výrokoch dňa 20.07.2018 v spojení s potvrdzujúcim Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/161/2017-152 zo dňa 07.06.2018, právoplatným dňa 20.07.2018, spravodlivo a postačujúco vyrovná ujmu žalobcu ako spotrebiteľa, zároveň adekvátne sankcionuje žalovaného ako dodávateľa, a poskytne žalobcovi ako spotrebiteľovi náležitú satisfakciu, čím naplní všetky atribúty finančného zadosťučinenia tak, ako ich má na mysli ustanovenie § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. Suma priznaného finančného zadosťučinenia zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako žalobcovi poskytnutú satisfakciu ako spotrebiteľovi, a tiež ako odmenu pre žalobcu, ktorý inicioval konanie voči dodávateľovi, ktorý sa dopustil porušenia jeho spotrebiteľských práv. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného ako dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Dodávateľ má jednoduchú možnosť sa plateniu finančného zadosťučinenia, prípadne aj iným zodpovednostným následkom, v iných úverových vzťahoch, vyhnúť, a to tým, že bude podnikať v súlade s pravidlami, stanovenými právnymi predpismi Slovenskej republiky. Súd považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 518,60 eur aj s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, ktorá nemusí byť v rovnakej, numericky vyjadrenej, výške, ako ujma, ktorá hrozila. Súd pokladal priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 518,60 eur za primerané aj vzhľadom na dĺžku trvania nezákonného stavu od 30.05.2012, t. j. od uzavretia prvých dvoch zmlúv (zo štyroch) o spotrebiteľskom úvere so žalovaným, do 20.07.2018, t. j. do právoplatnosti rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod. sp. zn. 19C/382/2015, počas ktorého bol žalobca nútený domáhať sa ochrany svojich práv na súde prvej inštancie a odvolacom súde, a tiež vzhľadom na existenciu objektívnej spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu, napr. znížením životnej úrovne žalobcu po dobu trvania

nezákonného stavu, alebo nemajetkovou ujmou žalobcu v peniazoch, ku ktorej došlo vo sfére psychiky žalobcu v dôsledku dlhodobého porušovania povinností zo strany žalovaného ako dodávateľa. Napokon súd zohľadnil aj fakt, že účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od takýchto praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohacovania sa pre druhú stranu sporu.

21. Súd dodáva, že poukazovanie strán sporu na rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky, ktoré nie sú judikátmi (t. j. neboli ako rozhodnutia zásadného významu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), je bez zásadnejšieho právneho významu, nakoľko takéto rozhodnutia sú záväzné len pre strany sporu, ktorých sa týkajú, a nemajú odporúčací charakter pre budúce rozhodnutia v skutkovo a právne obdobným sporoch, ako je tomu v prípade judikátov. A aj v prípade uplatňovania judikátov sú súdy vždy povinné brať zreteľ na osobitnosti každého jedného sporu zvlášť.

22. Podľa § 121 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len "Občiansky zákonník"), príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

23. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

24. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.
Týmto vykonávacím predpisom je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.

25. Podľa § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase prvého dňa omeškania s plnením peňažného dlhu (20.07.2020), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

26. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t. j. platná ku dňu 20.07.2020 (platná v období od 16.03.2016 do 26.07.2022) bola 0,00% (zdroj: F.), a zvýšená o päť percentuálnych bodov v zmysle citovaného ustanovenia § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase (t. j. v čase prvého dňa omeškania s plnením peňažného dlhu 20.07.2020), predstavuje výšku úroku z omeškania 5,00% ročne.

27. Žalobcovi vznikol aj nárok na zaplatenie zákonného úroku z omeškania podľa citovaných ustanovení § 121 ods. 3 a § 563 Občianskeho zákonníka. Súd sa nestotožnil s obranou žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu, v rámci ktorej namietol uplatňovanie úroku z omeškania dôvodiac, že do žiadneho omeškania sa nedostal, nakoľko omeškanie by mohlo vzniknúť až okamihom nesplnenia rozsudkom uloženej povinnosti. Na margo tejto obrany žalovaného súdu uvádza, že keďže právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie za úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti voči zodpovednej osobe vzniká už právoplatným rozhodnutím súdu v základnom konaní, avšak čas splnenia tohto dlhu nie je ustanovený právnym predpisom, žalovaný bol podľa citovaného ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka povinný túto sumu uhradiť žalobcovi po výzve. Žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia Predžalobnou výzvou na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 14.07.2020, o čom svedčí E-mail adresovaný žalovanému dňa 14.07.2020 s predmetom a prílohou: Predžalobná výzva na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 14.07.2020, v ktorej ho vyzval na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia 518,60 eur najneskôr do 19.07.2020. Žalovaný reagoval na túto výzvu listom adresovaným advokátovi žalobcu nazvaným "Výzva na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia - odpoveď" zo dňa 16.07.2020, v ktorom mu oznámil, že žalovaný neeviduje žiadne

súdne rozhodnutie, ktoré by ho zaväzovalo na úhradu primeraného finančného zadosťučinenia a z uvedeného dôvodu odmieta akékoľvek plnenie. Nakoľko žalovaný dobrovoľne neplnil do 19.07.2020, dostal sa do omeškania odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na dobrovoľné plnenie, t. j. od 20.07.2020. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t. j. platná ku dňu 20.07.2020 (platná v období od 16.03.2016 do 26.07.2022) predstavovala 0,00% (zdroj: F.), a zvýšená o päť percentuálnych bodov v zmysle citovaného ustanovenia § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase (t. j. v čase prvého dňa omeškania s plnením peňažného dlhu 20.07.2020), činí žalobcom správne uplatnenú výšku úroku z omeškania 5,00% ročne. Prvý deň omeškania s plnením peňažného dlhu (20.07.2020), ako aj výška uplatneného zákonného úroku z omeškania (5,00% ročne), boli žalobcom správne určené. Žalobcovi tak vznikol nárok na zákonné úroky z omeškania za čas po splatnosti primeraného finančného zadosťučinenia, t. j. nárok na úrok z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 518,60 eur od 20.07.2020 do zaplatenia.

28. Nakoľko mal súd za preukázanú dôvodnosť žaloby tak v nároku na zaplatenie sumy 518,60 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia podľa ustanovenia § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. konštatujúc naplnenie podstaty tohto zákonného ustanovenia, ako aj v nároku na úrok z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 518,60 eur od 20.07.2020 do zaplatenia, vyhovel žalobe v celom rozsahu v I. výroku enunciátu tohto rozsudku, v ktorom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 518,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 518,60 eur od 20.07.2020 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

29. Lehotu na plnenie (do troch dní od právoplatnosti rozsudku) súd určil v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 veta prvá CSP, podľa ktorého, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.
II.

30. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v II. výroku enunciátu rozsudku podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

31. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

32. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Žalobca mal vo veci plný úspech, keďže súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, preto má žalobca nárok na náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie práva proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal, v plnom rozsahu, t. j. v rozsahu 100%.

35. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom v lehote do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s citovaným ustanovením § 262 ods. 2 CSP.

37. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok zo žaloby rozhodne vyšší súdny úradník (§ 6 ods. 1 písm. e/ zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov) v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v spojení s ustanovením § 4 ods. 2 písm. v) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom ku dňu podania žaloby (k 22.07.2020).

Poučenie:

Proti I. výroku enunciátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o veci samej, je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP).

Proti II. výroku enunciátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, je prípustné odvolanie (§ 357 písm. m/ CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1 CSP).
Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a uvedenie spisovej značky prebiehajúceho konania /§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP/) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /odvolacie dôvody/ a čoho sa odvolateľ domáha /odvolací návrh/ (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci
(§ 365 ods. 1 CSP).
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie
(§ 366 CSP).

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§

38 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov).